



امروزه در هر پرونده‌ی جنائی، اشی از بدآموزیهای فیلمهای مبتذل به‌چشم می‌خورد و در هر خیانتی پای سینما درمیان است، "گرچه عوامل دیگر نیز در این جهت سهیمند" و این حقیقت را اخیراً غالب افراد حس کرده‌اند و برخی از مطبوعات به عواقب وخیم آن اشاره می‌کنند و انتقادهایی می‌شود.

عمولاً فیلمها، به فرزندان ما جنایتهای گوناگون یاد می‌دهند، اخیراً بسیاری از بزرگواران و آسودگان، در بازی‌های سینما اعتراف کرده‌اند که بادیدن فلان فیلم به کشن، دزدیدن و... دست زده‌اند که هر روز در روزنامه‌ها نمونه‌های این اخبار تاسفبار را می‌سینند و می‌خوانند.

دوجوان تحت تاثیر فیلم سینمایی "کیف زن" شدند. ۱

کودکی به تقلید از هنرپیشه‌های سینما با تفنگ شکاری پدرش، خواهر خردسال خود را کشت.

نوجوانی پس از تماشای فیلم با مشت ولگد به جان دوستش افتاد و او را از پای درآورد جوانانی که جلوی آتمبیلی را گرفته و پیاز زندانی کردن مرد به همسر او خیانت کرده بودند اعتراف کردند که تحت تاثیر فیلمها قوارگفته‌اند.^۱

آنقدر نمونه‌ها در این مورد زیاد است که نقل همه‌ی آنها در یک مقاله ممکن نیست و این اخبار هشدار بسی حزن‌آور و تاسفباری است به همه انسانها.

شگفت‌اینچا است که همگی فریاد می‌کشند و همه احساس خطر نموده‌اند و جراید نیز به خطرهای بنیان کن این نوع فیلمها اشاره می‌کنند ولی آنچه البته به جایی نمی‌رسد، فریاد است و معلوم نیست، چگونه یک مشت افراد سودجو، و شهروتران با حیثیت و هستی و فرهنگ یک ملت بازی می‌کنند و به کار خود ادامه می‌دهند؟^۲

این مسئله بسیار بغرنج و مشکل شده است که چگونه همه می‌نالند و می‌گویند ولی خبر و اثر کمتر به جشم می‌خورد؟ گویا مصلحت تنها در گفتن است یکی از مقامات آموخت و پرورش می‌گوید فیلمهای تلویزیونی اثری مخرب برای کودکان و نوجوانان دارند... اغلب فیلمها، به کشت و کشتار اختصاص دارد^۳ یک جامعه شناس می‌گوید "تماشای فیلمهای هیجان انگیز جنائی، بر جسم و روح کودکان اثر می‌گذارد".

یک پدر می‌گوید بچه‌های من با هفت سیرهای قلبی یکدیگر را تهدید به کشنن می‌کنند.^۴ که این جریان را هر روز در کوچه‌ها دهها بار مشاهده می‌کنیم. باز روزنامه اطلاعات با درج عکسی از کودکان معمول که در حال تماشای فیلم مات و مبهوت، انگشت به دندان گزیده با دلبره و اضطراب می‌نگرند، می‌نویسد "تماشای فیلمهای وحشتناک روی بچه‌ها اثر منفی به جای می‌گذارد، کودکانی که فیلمهای هیجان انگیز و خوفناک را تماشا می‌کنند، تا سالها بعد از عوارض روحی و جسمی ناگواری برخوردار خواهند بود، به توصیه‌ی روانپزشکان، پدران و مادران باید فرزندان خود را از تماشای فیلمهای ترسناک و بدآموز بازدارند".^۵

شخصی از آشنازیان می‌گفت دختر هفت ساله‌ام اصرار داشت که بمسینه‌مارویم ولی در حال تماشای فیلم، متوجه شدم که یک دست را به روی دیدگانش نهاده و با

دست دیگر به من فشار می‌آورد که پدر برخیز نا برویم و بالاخره کاری کرد که برخواسته از سینما خارج شدیم، از آن روز و جدانش سرزنش می‌کند، که چرا دختری معصوم و بی‌گناه را به جایی برم که از آنجا آلودگی و فساد پخش می‌شود؟

به راستی چرا عده‌ای مفرض چنین می‌کند؟ و چرا می‌تواند آزادانه با روح مردم بازی کنند و همه را به بازیجه بگیرند و چرا به گفته‌ی "روم رولان" فیلمسازان ما قسم یاد کرداند که مارا به لجنزاری از وسوسه‌های شیطانی و تعابیلات انحرافی فرو بزنند و چون رویاهی حیله‌گر ذخایر ملی کشور، یعنی جوانان و دختر و پسر را نیست و نایبود سازند

نا آنجا که یکی از سینماسازان اخیراً گفته است که تهیه کنندگان فیلم‌ها بی‌فرهنگ و سودجو هستند..

یکی از سینما داران به نام "ف" نوشته است که امکانات تهیه‌ی فیلم‌های سازنده و مفید برای ما نیست و مشکلات زیادی در این مسیر پیش پای موجود دارد. راستی یک انسان سالم و صالح، فرضاً اگر کاری مفیدی نتوانست انجام دهد، به کار غیر انسانی و زیانبار دست میزند؟ آپا برای به دست آوردن بول، با فضایل و سجا‌یای انسانها بازی می‌کند و حقیقت و شرافت ملتی را برپا می‌دهد، بگفته‌ی معروف «مرا به خیر تو امید نیست شر مرسان» حال که به فرزندان کشور آگاهی نمی‌دهید، به کمالات انسانی دعوت نمی‌کشد، با تندن واقعی و علم و دانش آشایشان نمی‌سازید درس فضیلت و انسانیت به آنان نمی‌دهید، در گردداب فسادشان نیفکشد، به اعتیاد و انحراف دعوبت نکشد، عواطف جوانان و فرزندان جامعه را منحرف نسازید، در جهالت و بی‌سواری و نا‌آگاهی غرقشان ننمایید و تخدیرشان نکنید که باز به گفته‌ی "روم رولان" اگر هنر با حقیقت نمی‌تواند جمع شود بگذار بمیرد نبودنش بهتر..

نقش الگو سازی فیلم‌ها :

یکی از اسفبارترین آثار این‌گونه فیلم‌ها، نقش الگو سازی آنها، برای نوجوانان دختران و جوانان است.

در نقشهای به اصطلاح هنری، غیرار منحط بودن خود فیلم ، غالبا افرادی کثیف و معلوم الحال اجرا نش می کنند که به گفتهی یکی از نویسندگان زبردست عاشر یدک کش عنوان بی فرهنگی مطلق و اشاعه دهنگان ابتدال و بی فرهنگی و افیون های جامعه هستند .^۶

غالباً معتاد و مبتلا به انواع مفاسد می باشد که یکی از به اصطلاح هنرمندان ، در نامه ای که به یکی از مجلات می فرستد اعتراف جالبی می کند و می نویسد ... در ضمن به تمام خانواده ها و دختران معصوم و بی کناه بگو، اگر روزی تصمیم گرفتید به محیط هنری قدم بگذارید یا باید فاسد و هرجاشی باشید یا هیچ وقت آرزوی هنرمند بودن در سر نپرورانید والا در محیط هنر پاک بودن مساوی با فقر و بدبوختی یا در کوچه ها مردن است .^۷

"مارلون براندو" هنرپیشه بسیار معروف سینماها می گوید اگر رفتار مادرم با من بهتر بود و تا این حد مرا در فشار نمی گذاشت ، شاید هرگز هنر پیشه نمی شدم و مجبور نبودم با نفرت و انجاز این حرفه کثیف را دنبال کنم
مادر من تمام وقت را صرف این کار می کرد که تا مرا به این دام انداخت هرجه که این ماجرا برای او هم ، پایان بدی داشت و در روزهای آخر زندگی در اثر مصرف زیاد الکل درگذشت خیال می کنم این پایان ناخوشایند برای من هم وجود داشته باشد " این هنرپیشه در وضع روحی و ناراحتی عجیبی بسر می برد ^۸
ملحوظه می کنید که چه افرادی تهیه کننده و چه افرادی گرداننده و چه افرادی بازیگر هستند ؟

با اثر قطعی که فیلم بروحیه افراد مخصوصاً کودکان دارد ، نقش پذیری آنان را از این الگوهای فساد و اشاعه دهنگان ابتدال و انحطاط ، فراموش ننمایید .
چگونه فرزندانمان که امیدهای آینده ای این اجتماع و ملت هستند سرمش خواهند گرفت ؟
آیا دقت نمی کنید که حتی در پوشیدن کفش و کلاه و لباس و موی و روی و ابرو هم تقلید از اینان می کنند ؟ آیا نالمی بسیاری از این قربانیان فساد را در کوی و بزرگ نمی شنودند ؟

آیا دختران بیچاره‌ای را نمی‌بینید که از این الگو سازی‌ها چگونه به بدیختی و سقوط و فساد می‌افتد؟ اینان قربانیان آنکونه دامهای غیر انسانی هستند. سخن بسیار است

بنابراین، برای نجات فرزندانمان و برای خدمت به همه افراد، لازم است در اصلاح و کنترل این عامل بزرگ بکوشیم، اجازه ندهیم رکود و بی فرهنگی مارا با چهره‌های فریبینده اعلام کنند و دخایر مارا چپاول نمایند.

اکنون باز هم تنها به جوانان اعتراض کردن یا پند و اندرز دادن کافی است؟ بهتر نیست که به تنافض گوئی نبرداریم و به راستی راه و چاه را بخوبی نشان دهیم؟ یکی از نویسنده‌گان پرسوز و آگاه معاصر به نقل از "آرنولد توین بی" در یکی از جرااید کثیر الانتشار کشور می‌نویسد پسران و دخترانمان را وادار می‌کنیم در دوازده سیزده سالگی با سکس آشنا شوند، آنگاه از ایشان میخواهیم دوران تحصیل عالیشان را نا تردیکی سی سالگی بکشانند چگونه میتوان از آنها خواست در طول این شانزده هفده سال کابوس جنسی، حواسشان را بر تحصیل متمنکرسازند؟

آنگاه می‌افزاید به خود می‌بالیم که برای جوانان آموزش دبیرستانی و دانشگاهی فراهم کنیم، اما آب در هاون کوفته‌ایم . . . دبیرستانها، کالجهما، و دانشگاه‌ها یعنی چیزی بیش از باشگاه‌های همسریابی از کار درنخواهد آمد.



-
- ۱- اطلاعات ۱۵۲۳۸
 - ۲- مطبوعات
 - ۳- کیهان ۹۸۴۴
 - ۴- اطلاعات ۱۵۱۱۲
 - ۵- شماره قبل
 - ۶- مطبوعات
 - ۷- اطلاعات هفتگی
 - ۸- نقل از کیهان ۱۰۲۲۵